

ЕДНО

Астрид Брикар & Хоук Джоунс

НЮ ЙОРК, ЯНУАРИ 1970

Астрид Брикар стои пред витрината, почти притиснала лице до стъклото, а устните, бузите – дори луничките ѝ – са извити в усмивка, която през целия ѝ живот е очаквала мига да бъде пусната на свобода. Тя може да е на двацет и четири, обаче истинският живот току-що е започнал, и да прегърне витрината в архивите на модния факултет в училището за изкуство и дизайн *Парсънс* ѝ изглежда най-подходящият начин да го отпразнува. Тя се притиска по-близо и залепва нос в стъкления панел, който я дели от роклята.

Повечето хора щяха да видят в нея модел, създаден през 50-те години от Клеър Маккардел. Обаче Астрид вижда гения на влакната. В основата на всяка дреха стои едно-единствено влакно. Дори не е нишка – все още не. А влакна – изпрани, кардирани и разресани, после навити, изпредени и изтъкани. Магия, от чието заклинание излизат дрехи от дамска и туид, от крепон и разкошно кадифе.

– Изглеждаш така, сякаш възнамеряваш да вкараш дявола в пъкъл^{*} с тази рокля.

Астрид изскимтява. От другата страна на витрината стои усмихнат мъж, уверен, че е произнесъл нелоша фраза като за свалка. Изглежда непринудено красив, което я кара да мисли, че поне веднъж е бил крал на бала.

– Поне възнамерявам да внеса оригиналност в Манхатън с нея, нещо, което никой няма да види във вашата забележка.

Той се засмива и най-последно поглежда към роклята, а не към нея. И тя изпитва странно задоволство, когато го вижда да се съсредоточава върху единствения свършен елемент в нейната кройка – шарфа, който пресича диагонално гърдите, увива се зад врата, след това се спуска надолу и се завързва от едната страна.

– Чудех се какво ли е да я носиш – казва тя, вперила очи в завързания шарф. – Ако само леко подръпнеш възела, цялата ще се свлече на пода. Може би вдъхва усещането... – Замълчава. Фльонгата е едновременно сърцевината на роклята – единственото нещо, което я държи – и нейната гибел. – Вероятно ще се почувстваш могъща – заключава тя.

Този мъж със сигурност не може да си представи колко хубаво би било за една жена да бъде истински могъща. Но именно за това мечтае Астрид и усмивката, която греє на лицето ѝ, докато се отдалечава, е едновременно нейната въздържаност и сила – но не и нейната гибел.

– Какво е това върху теб? – пита някакво високо момиче, което изглежда още по-високо заради бухналата си афроприческа, в края на часовете за деня.

* Препратка към *Декамерон* на Бокачо, и по-точно към Новела X *Алибек става пустинница, а монахът Рустико я научава как да вкарва дявола в пъкъл; като се прибира у дома си, тя се омъжва за Неербал*, т.е. става дума за съвкупление. – Б.р.

Астрид поглежда надолу.

– Блейзър, който баща ми изхвърли.

Момичето изсумтява.

– Мъжки блейзър. Само мъжки блейзър. Нищо друго.

– Е, нося бельо, но трябва да приемеш думите ми на доверие.

Астрид се усмихва, а момичето се кикоти.

– Аз съм Велвет. Да вървим да ядем. Но първо... – Греъм! – провиква се тя и някакъв мъж хуква към нея. – Имаме си нова приятелка. Това е...

– Астрид – казва тя, докато излизат на Източна 54-та улица.

– Двамата с Велвет се запознахме във вечерното училище преди няколко години – казва ѝ Греъм. – Двама души без гимназиално образование, чиито родители не искат децата им да посещават училище за мода.

Той се усмихва, но Астрид знае, че зад думите му се крият много истории, които изобщо не са смешни.

– И моите родители не искаха да уча тук – казва тя, докато влизат в някаква закусвалня.

– Видя ли? Знаех си, че е една от нас – казва Велвет. – Сговор на отхвърлените.

Сервитьорката се приближава да вземе поръчката им. Астрид и Греъм правят своите, но преди Велвет да успее да каже нещо, жената се извърща.

– Искаме също така бургер и пържени картофи – извиква Греъм. – И още една сода.

– Благодаря ти – казва Велвет, някак смалена и не толкова великолепна, колкото преди пет секунди – преди сервитьорката да я пренебрегне, а след това да откаже да я погледне в лицето, докато записва храната в тяхната сметка.

Велвет пали цигара и издиша дима.

– Трябва да свикнеш с това или да излизаш с хора с по-светла кожа – казва тя на Астрид.

И Астрид разбира, че макар тя – бяло момиче от Лонг Айленд – понякога да се чувства отхвърлена, е втъкана в жи-

вота, а Велвет се държи на най-гънките му нишки. Обаче погледът на Велвет ясно показва, че ако Астрид се опита да се извини за нещо, което, честно казано, тя никога няма да бъде в състояние истински да проумее, Велвет ще си тръгне.

Така че Астрид смушква Грегъм.

– Вече го правя. Той е бял като роклята за първото ми участие.

– Значи тогава не си носила блейзър? – казва Велвет, а усмивката се връща на лицето ѝ.

Храната пристига и Грегъм пита:

– Защо родителите ти не са искали да постъпиш в училище за мода?

Между хапките макарони със сирене Астрид обяснява.

– Баща ми е адвокат и иска да се омъжа за някой от младшите му сътрудници.

Велвет и Грегъм правят гримаси.

– Именно. Но... – Тя посочва блейзъра и лъскавата си руса коса, подстригана на черта под брадичката, в ярък контраст с дългите кичури, които са популярни в момента, стил, изцяло неин. – Аз плаша адвокатите. Да бъда моден дизайнер, е единственото нещо, което някога съм искала.

Думите се препъват помежду си, докато ги произнася. Не е свикнала – младшите сътрудници, които баща ѝ канеше, винаги бяха словоохотливи. След вечеря я извеждаха на разходка с кола и тя ги насочваше към главната улица, въпреки техните настоявания да отидат на по-тихо място. Винаги изскачаше от колата на светофар и отиваше в някой бар, което ѝ създаде съответната репутация. Нито дума за младшите сътрудници, които искаха да отведат едно момиче на усамотено място, за да дадат възможност на езиците си да упражнят нещо различно от говоренето – името им оставаше неопетнено. Обаче Астрид със странните си дрехи, късните похождения по баровете и безразличието към адвокатите бе онази, за която клюкарстваха.

– Това е единственото нещо, което и аз съм искала да правя – казва Велвет и кимва енергично.